

Alles wijst erop dat het euthanasieproces een politiek proces moest worden

Het gerecht heeft het euthanasiedossier van Tine Nys gebruikt in een poging aan wetgevend w te doen en de euthanasiewet te ondermijnen. Dat stelt auteur Erwin Mortier in deze opinie, ruim een week na het einde van het veelbesproken euthanasieproces. Hij roept het parlement op ee grondig onderzoek te voeren.



Erwin Mortier

Erwin Mortier is schrijver, dichter, essayist en burger. Hij mengde zich eerder in het euthanasiedebat bij de dood van collega Hugo Claus.

zo 09 feb 08:10

Nu het stof na het euthanasieproces in Gent is gaan liggen, nu harde woorden verstommen en iedereen zijn of haar wonden likt, wordt het tijd om enkele prangende vragen te stellen.

Veel is op publieke fora al aan bod gekomen en biedt voer voor verder debat. De hamvraag echter blijft onbeantwoord: waarom is deze zaak tot een in alle opzichten slopende procedure gekomen? Waarom heeft de procureur-generaal na jaren van seponering (het niet vervolgen van een strafzaak red.) besloten om de dood van Tine Nys dan toch als moord te interpreteren en een uiterst gamme dossier voor het hof te brengen?

Meester Jef Vermassen (die psychiater Lieve Thienpont verdedigde, red.) sloeg hier spijkers met koppen: "Op 20 maart 2017 is voor de eerste maal van doodslag gesproken, met verzwarende omstandigheid, van de kant van de procureur-generaal. Op basis van wat heeft de procureur doorverwijzing naar assisen gevraagd?"

“Alles wijst erop dat dit een politiek proces moest worden: een poging om via de rechtsgang, op de rug van een dode, een getroebleerde familie en geïntimideerde artsen, aan wetgevend werk te doen.

Alles wijst erop dat dit een politiek proces moest worden: een poging om via de rechtsgang, op de rug van een dode, een getroebleerde familie en geïntimideerde artsen, aan wetgevend werk te do Een oneigenlijk gebruik, om niet te zeggen misbruik van ons recht, door de hoeders van dat recht. Dat is zorgwekkend en onaanvaardbaar.

Hopelijk wil ons parlement zeker dit aspect nader onderzoeken. Eerlijk gezegd, het dient voor te g op de even noodzakelijke evaluatie van de euthanasiewet. Als ons recht dat die wetgeving moet hanteren zo los met zichzelf omspringt, en zo arrogant met ons, de burger, dient men in de politiek arena prioriteiten te stellen. Het parlement kan overigens beginnen met de rapporten van de evaluatiecommissie te lezen. Rapporten die het jarenlang grotendeels ongelezen heeft laten liggen

Welgeteld veertien processen-verbaal bevatte het dossier, zoals de betrokken rechercheur getuigt "In een normale moordzaak zijn dat er makkelijk 200. In deze zaak schrok ik zelf dat ik na een luw van twee jaar ineens een opdracht van de onderzoeksrechter kreeg. Ik dacht dat de zaak al geseponneerd was."

Een zaak ook, waaruit om allerlei redenen stukken werden verwijderd, en vernietigd. De gretigheid waarmee in dit dossier is gesjacherd, zoals er met het leed van de familie werd gesjacherd, met de integriteit van artsen, met de nagedachtenis van een dode, is wrang. Nogmaals: waarom moest dit alles gebeuren?

Met ons parket is trouwens nog allerlei aan de hand. Wist u, mijn medeburger, dat dat parket met regelmaat lunchbijeenkomsten en aanverwante organiseert, voor onze pers, waar het eventjes het album met nakende procedures doorbladert om aan te geven welke zaken voor onze media wel een lekkere brok zouden kunnen zijn? Ongetwijfeld zal ook de zaak rond Tine Nys daar op tafel zijn gezet. Laat ons hopen met niet te veel vetvlekken door de mayonaise.

“ Kennelijk is het parket bereid om bij een bordje tomaat-garnaal de uitbouter te zijn van andermans ellende.

Herinner u, burger, uw verontwaardiging ten tijde van Marc Dutroux (de kindermoordenaar die België in 1996 op zijn grondvesten deed daveren, red.). Toen werd een onderzoeksrechter (Jean-Marc Connerotte, red.) uit het onderzoek geweerd omdat de arme man een bord spaghetti ging eten met de ouders van de slachtoffers. Het Hof van Cassatie meldde toen "geen woordvoerder van het sentiment" te zijn. Kennelijk is het parket wel bereid om bij een bordje tomaat-garnaal de uitbouter te zijn van andermans ellende.

Waarom vertelt de pers dit ons niet, eigenlijk? Journalisten en redacteurs schuiven nochtans graag aan en krijgen niet zelden op hun kop wanneer ze dingen schrijven die het Openbaar Ministerie niet bevallen of liever onder het tafelkleed houdt. Dan mogen ze een tijdje voor hun eigen prakje zorgen want Mammie Parket is boos. Waarom? Al die vragen toch. Laat ons parlement maar eens grondig de spijskaart nalezen.

Wist u overigens dat openbare aanklagers in ons land goede punten krijgen, kans op verdere bevordering enzovoorts, wanneer ze beklaagden effectief de nor in weten te pleiten? Arme meneer procureur Francis Clarysse (de procureur in de zaak van Tine Nys, red.), die nu een paar banken achteruit moet.

Maar vooral: is dit niet middeleeuws? Dient onze rechtspraak niet eens grondig gemoderniseerd te worden? We leven toch niet in de tijd van de baljuw en de vierschaar? Alleen al de taal waarmee het Recht ons toesprekt. Geen burger die dat krukkige jargon nog begrijpt.

Vragen, vragen, vragen...

Dat er advocaten zijn die het redelijk bruin kunnen bakken, is ook geen nieuwigheid, helaas, in het rare wonderland van onze rechtspraak. Maar meester Fernand Keuleneer (de advocaat van de familie van Tine Nys die tijdens het proces moest opstappen, red.) houdt blijkbaar van een wel zeer

pittige korst op de gratin. De man bleek zowaar lid te zijn geweest van de euthanasiecommissie (de euthanasie van Tine Nys achteraf evalueerde, red.). Een commissie die anonieme dossiers behandelt die uiteindelijk toch niet zo anoniem blijken te zijn.

Het leek heer Keuleneer en zijn bimbammend geweten geen enkel bezwaar om als raadsman op te treden in een dossier dat hij eerder al zag passeren. Hoe zelfgenoegzaam kan men worden? Ever terecht dus, was de opmerking van meester Vermassen: "Eigenlijk is de plaats van Keuleneer op de getuigenstoel. Hij kan zeggen hoe dat daar is verlopen."

“Laat andermaal ons parlement maar eens flink in wat opgetrokken neuzen peuteren.

Want hoe zou het daar verlopen zijn? Zou ik er zo ver naast zitten door hier het vermoeden te uiten dat meester Keuleneer toen hij in die commissie zat en dat dossier zag passeren, misschien gedaante zal hebben: "Tiens, dat is een ideale case om de euthanasiewet mee aan te vallen...".

Zou de familie van Tine Nys vervolgens benaderd zijn geworden, of hebben ze elkaar gevonden, of werden ze zelf misbruikt door de nuffige hoogmoed van toga's en leerstoelen? Laat andermaal ons parlement maar eens flink in wat opgetrokken neuzen peuteren.

Aan ons, burgers, komt het toe iedereen bij de pinken te houden. En pregnante (krachtige, diepere red.) vragen te herhalen zolang er geen antwoord komt.